

Slava Božja i posvećenje vjernika

Ovim brojem počinje novi način izlaženja časopisa sv. Cecilija i to kao dva godišnja dvobroja. Prvi i drugi dvobroj izlazi će tijekom mjeseca lipnja, a treći i četvrti tijekom mjeseca prosinca. Obećavamo čitateljima da ćemo taj tempo izlaženja ispoštovati i dati čitateljima na vrijeme u ruke časopis.

Stalo nam je da časopis sv. Cecilija, koji po svojoj starini ulazi u naše najstarije časopise te vrste, postane sve bolji i aktualniji kako bi doista opravdao razlog svoga postojanja već toliki niz godina. Nadamo se i sve većem broju suradnika i pozivamo sve ljude dobre volje, a posebno svećenike, orguljaše, dirigente po župama, katehete i odgojitelje na suradnju. Od njih se mogu čuti prave informacije o svim dobrim i lošim stvarima naše crkvene glazbe. Oni mogu biti prvi koji će početi ispravljati loše navike, nepravilnosti i loše prakse u crkvenom pjevanju. Doista, listajući stare brojeve časopisa sv. Cecilija možemo doznati mnoge zanimljivosti, vrijedne informacije o prošloj crkveno-glazbenoj praksi diljem hrvatskih župa, ali također i mnoge probleme koji su obilježavali određene povijesne etape. S te strane nalazimo i utjehu jer uočavamo da nije naše vrijeme ukleto glede toga, već svako vrijeme i generacija nosi svoje tegobe i krize. Od problema ne treba bježati već sama svijest o tome može biti dobar pokretač malih i velikih obnova, inicijativa i raznih akcija u tom smjeru. No, ponajprije moramo biti svjesni problema i tada tek možemo inicirati njegovo rješavanje.

Čini se da je danas najveći problem crkvene glazbe u tome što je premalo odgovornosti kod onih koji obnašaju različite crkvene službe. Jesu li crkveni službenici uopće svjesni problema na tome području ili jednostavno negiraju i ne uočavaju probleme? Dok se problemi ne uoče ne možemo očekivati nikakav pomak prema rješenju. Tko prati malo ponnije našu crkvenu glazbu ne može biti sretan i tvrditi da je sve u redu. Problema ima puno i bit će ih sve više ukoliko se tom segmentu ne priđe ozbiljno i trijezno.

Ponajprije, hrvatska crkvena glazba ima kadrovskih problema. Premalo je stručnih, diplomiranih crkvenih glazbeni-

ka u pastoralu. Oni su se nakon diplomiranja na Institutu za crkvenu glazbu izgubili u raznim poslovima, uglavnom školama, jer jedino tu mogu zaraditi sredstva za život. Kamo sreće da su državne strukture prepoznale njihovu kompetenciju što nažalost Crkva nije i tu počinje svojevrsna problematika. Duh sekularizma, pomodarstva i nekompetentnosti tresu našu sadašnjost i prisutan je na svakome koraku pa i u crkvenoj glazbi. Premalo se sklada točno usmjerene i liturgijski motivirane glazbe. Čini se kao da smo k svemu više okrenuti nego k bitnoj kršćanskoj stvarnosti, a to je liturgija koju drugi Vatikanski sabor naziva vrhunac i izvor (*culmen et fons*). Liturgijska slavlja postaju sve više nešto najobičnije, nešto formalno, nešto što se mora obaviti. Raznovrsne kritike ostaju u zraku, bez imalo konkretnosti. Vlada mišljenje kako nema lošeg liturgijskog slavlja ili ga ne može biti jer slavimo nešto posebno, nešto što ionako ne ovisi o nama ljudima. Za mnoge druge stvari možemo kriviti i loša politička vremena, režime, vladare ali za ono što nam se događa na našem oltaru, u našim slavljinama tu nema drugog krivca osim nas samih. Svjedoci smo kako već jedna generacija naraštaja ne pozna blago naše nacionalne crkveno-glazbene baštine te ne zna zapjevati najjednostavniju pučku popijevku. Za to nam nije kriv nitko s drugog planeta ili netko iz neke političke opcije. Ti procesi traju već od sedamdesetih godina i nitko ih ne želi zaustaviti. Za crkveni prostor koji je postao sve više desakraliziran nisu krivi turisti. Održavanje nedoličnih koncerata po našim crkvama kruta je činjenica i malo je svećenika koji se glede toga drže uredbe Kongregacije za božansk kult iz 1987. godine. Ako se i neki drže propisa kongregacije onaj drugi koji dopusti neprikladni koncert negira ga svojim svesrdnim dopuštenjem. O takvim učestalim pojavama trebalo bi početi javno pisati i ne samo glede koncerata već i u vezi drugih pastoralnih djelatnosti.

Naše katedrale morale bi postati uzorne po liturgijskim slavljinama i po liturgijskom pjevanju. Posebno velika slavlja, s okupljenim biskupima, svećenicima koja se

prenose putem medija, televizije, radio prijemnika, interneta. Takva slavlja morala bi se vrlo pomno organizirati po svim liturgijskim propisima i zakonima. Uzalud je govoriti, tumačiti i poučavati studente ili sudionike raznih seminara o liturgijskim dokumentima Sabora i liturgijskim propisima ako se na takvim velikim slavljinama, kojima predsjedava biskup, događaju namjerni ili nenamjerni promašaji i neliturgijski ispadi. Time se šalje vrlo loš signal i poruka za širu javnost koju nije više lako ispraviti. Stoga bi se morala razviti jedna zdrava kritičnost upravo s ciljem da se mnoge stvari korigiraju, isprave i poboljšaju. Crkvena glazba neka se sve više usmjerava oltaru i liturgijskoj akciji, a sve manje potražnji instant modnih trendova. Koju ćemo baštinu, mi današnja generacija, ostaviti budućim generacijama ozbiljno je pitanje koje bi si trebao postaviti svaki dobronamjerni vjernik današnjeg vremena.

Upravo časopis sv. Cecilija morao bi preuzeti inicijativu i početi govoriti kritički o svemu što se događa u crkvenoj glazbi, problem nazvati pravim imenom, a isto tako dobre i vrijedne pojave i inicijative svesrdno pohvaliti i ohrabriti. U budućim brojevima moći će se tako naći poneka kritika ili osvrt na određeno liturgijsko slavlje, na određenu inicijativu i tome slično. Stoga molimo sve one kojih će se to doticati da se ne osjete osobno pogođenima, jer jedini cilj toga bit će težnja za što autentičnijom glazbom u liturgijskim slavljinama kako bi se ona što više usmjeravala k cilju kojim ide i liturgija, a to je slava Božja i posvećenje vjernika prema riječima i želji Liturgijske konstitucije.

